

riets Side med Hensyn til Beplantning af Jernbaneskraaningerne, ere i Overensstemmelse med Ønsker fra Landboforeningernes Side, og at de Ønsker, der ere imødekomne, ere saaledes, som de ere fremsatte fra Landbrugernes Side, og at man derfor ikke har Ret til at beklage sig. Dette er ikke ganske rigtigt. Jeg har som Formand for Foreningen af jyske Landmænds Planteavlsvudvalg været med til at indsende Besværing over disse Forhold til Statsbanerne, uklædelige og uheldige som de ere. Jeg erindrer meget vel, at i det Svar, vi fik fra Jernbaneautoriteterne, syntes man at gaa ud fra, at man imødekom os derved, at man opgav at forfølge Sagen videre. Men medens vi fra Landboforeningernes Side talte om hele det Areal, som kommer ind under Jernbanerne paa Grund af de rejste Volde, og, saa vidt jeg erindrer, havde udtrykt os ret udførligt om de Bælter, der blive lagte mellem Volden og Banelinien, holdt man sig i Svaret til — stadig efter Hukommelsen —, at det var et udmærket Jorddække, der var lagt ovenpaa de rejste Volde. Dette er for saa vidt ogsaa rigtigt, men det er dette Jorddække, der er taget bort fra de afrømmede Arealer, og det er det, at den rene nøgne raa Jord træder frem paa disse afrømmede Arealer, der tager sig ganske overordentlig uheldigt ud. Men i den Tilstand have de hidtil plejet at henligge. Det er et overordentlig udbredt Ønske mellem danske Landbrugere, at der maa blive truffet Foranstaltninger til, at disse afrømmede Arealer komme til at se anderledes ud, og det er et Haab, som har været fremført, siden vi fik en Gaardejer til Trafikminister, at dette Forhold maatte blive ændret. Jeg er temmelig sikker paa, at den højtærede Minister vil hørte megen Tak hos Landbruget, om der, saaledes som han har udtalt Villighed til, maatte blive taget Hensyn til disse Ønsker for Fremtiden.

Wilmann: Jeg takker den højtærede Trafikminister for, at Spørgsmaalet om, i hvilken Lønningssats Tjenestemændene i Holte skulle være, er optaget til nærmere Drøftelse. Jeg forstaar saa udmærket godt, at det er nødvendigt, at de forskellige Ministerier ere enige i saa Henseende, men jeg vil gerne udtale Haab om, at det maa lykkes at faa Tjenestemændene i Holte op i Lønningssats b. Jeg kan henholde mig til mine tidligere Udtalelser om, at Forholdene derude ere af den Beskaffenhed, at man sikkert godt, uden at

komme paa tværs af Lovens Bestemmelser, kan sætte dem op i Lønningssats b. Ogsaa jeg er ganske klar over, at Afgørelsen af denne Sag sikkert er noget af et Principspørgsmaal, idet det vel neppe gælder Holte alene, men der sikkert nok er andre Steder, hvor Forholdene ere af en noget lignende Art, og at man derfor er nødt til at drøfte Spørgsmaalet nærmere, inden man træffer en endelig Afgørelse. Jeg vil altsaa gerne bede om, at man vil fortolke Bestemmelserne saaledes, at Holte kan komme op i Lønsats b, og jeg vil saa med det bedste Haab afvente det endelige Resultat.

H. Nielsen: Den højtærede Trafikministers Udtalelser i Gaar angaaende Udvildelsen af Stationerne ved Hedehusene, Taastrup og Glostrup have for saa vidt glædet mig, som Ministeren erkendte, at disse Stationer havde overlevet sig selv og ikke svarede til den Trafik, som findes paa dem, og at de bør ombygges. Ministeren bebødede, at det vilde ske i tre paa hinanden følgende Aar, og at man vilde begynde dermed til næste Aar. Jeg kunde dog meget have ønsket, at Bevillingen til Ombygning af de tre Stationer havde været opført paa Finansloven allerede i Aar, saa at Arbejdet kunde være begyndt straks. Der kan maaske derimod indvendes, at det var en lidt stor Mundfuld at tage paa een Gang, og i al Almindelighed kan det jo ogsaa siges. Naar jeg mener, at det kunde lade sig gøre i Aar, er det med Henblik paa den store Arbejdsløshed, der for Tiden findes i København, og disse Stationer ligge jo ikke længere fra Storbyen, end at man nemt kunde anvende en Del af den overflødige Arbejdskraft, som findes herinde. Nu er det imidlertid ikke sket. Jeg kunde da have tænkt mig, at hvis Ministeren var gaaet til Finansudvalget for Finanslovens anden Behandling og havde sagt: Kunne vi ikke i alt Fald faa en Bevilling, saa at vi kunne begynde paa en af Stationerne med det samme, vilde Finansudvalget være gaaet med dertil, netop i Betragtning af Arbejdsløsheden. Den høje Regering er jo stærkt opfordret til at forcere offentligt Arbejde saa meget som muligt og at begynde paa det Arbejde, som skal udføres, netop i de Aar, hvor der er særlig stor Arbejdsløshed, og denne er jo i Aar større, end man har kendt den tidligere. Der er imidlertid ikke en saadan Bevilling i Øjeblikket, men maaske det kunde lade sig gøre ved Finanslovens tredie Behandling,